

Rozpoznawanie stanu rozgrywki w grze planszowej Catan

Magdalena Wiechczyńska, 132337
Piotr Tomaszewski, 136821

1 Temat i opis rozwiązania problemu

Program na podstawie zdjęcia planszy gry Catan rozpoznaje stan rozgrywki, tzn. ułożenie heksagonalnych pól reprezentujących surowce oraz rozstawienie pionków graczy (gracza czerwonego, niebieskiego i pomarańczowego).

W pierwszym kroku stara się wyizolować na zdjęciu samą planszę, aby pominać w przetwarzaniu elementy nie należące do gry. Następnie po kolejne typy pól, zaczynając od tych najbardziej wyróżniających się. Pola znajdywane są na podstawie selekcji pikseli należących do zadanego przedziału wartości HSV. W celu ułatwienia poszukiwania kolejnych, już znalezione pola na bieżąco są usuwane ze zdjęcia poddawanego przetwarzaniu. W przypadku identyfikacji niektórych pól zbliżonych kolorystycznie koniecznym jest skalowanie saturacji zdjęcia, dodatkowo zastosowano również filtr medianowy.

Pionki graczy znajdywane są analogicznie. Miasta są odróżniane od dróg na podstawie podobieństwa kształtu do koła (miasta mają okrągłą podstawę).

2 Działanie programu

2.1 Znajdowanie planszy

Na początku program próbuje ustalić położenie planszy i usunąć wszelkie elementy do niej nienależące.

Wiedząc, że plansza do gry jest zawsze otoczona ramką przedstawiającą wodę, wyszukujemy pikseli, których wartość odcienia (Hue) w przestrzeni HSV należy do odpowiedniego przedziału. Następnie, w celu usunięcia dziur uzyskany obraz poddajemy dylatacji.

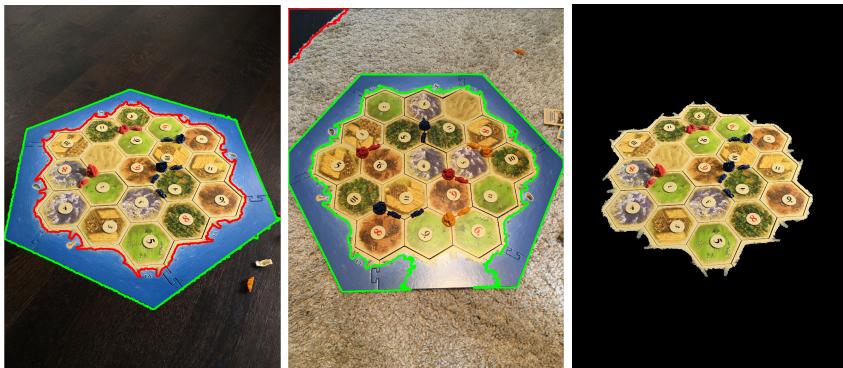
Na tak przetworzonym obrazie szukamy konturów. Zależy nam na znalezieniu wewnętrznego konturu planszy. Na większości zdjęć jest to drugi kontur pod względem obejmowanego pola powierzchni. Jednak, w przypadku gdy ramka zdjęcia jest prześwietlona, oba konutury łączą się w jeden. Dlatego w celu ustalenia, który kontur jest konturem wewnętrznym sprawdzamy czy na danym zdjęciu drugi pod względem wielkości kontur znajduje się wewnątrz największego.

Następnie zastępujemy kolorem czarnym wszystkie piksele, które nie znajdują się wewnątrz tego konturu.

(a) Wycięta ramka   (b) Wycięta ramka pod-
dana dylatacji

Figure 1: Znajdowanie ramki

(a) Dwa największe kontury   (b) Kontury łączą się ze sobą   (c) Wycięte tło

Figure 2: Wycinanie tła

2.2 Znajdowanie pionków

2.3 Rozpoznawanie pionków

Na każdej masce uzyskanej w poprzednim kroku szukamy konturów. Dla każdego z nich wyznaczamy otoczkę wypukłą (convex hull), ponieważ pionki wykonane są z błyszczącego plastiku i trudno jest zapewnić, aby w całości były zaznaczone na masce.

Następnie w każdą otoczkę, której powierzchnia znajduje się w akceptowalnym przedziale wpasowywana jest elipsa. Liczymy stosunek półosi wielkiej do półosi małej elipsy. Dla miast i osad stosunek ten jest bliski 1, natomiast drogi są bardziej podłużne, więc dla nich ten stosunek jest niższy.

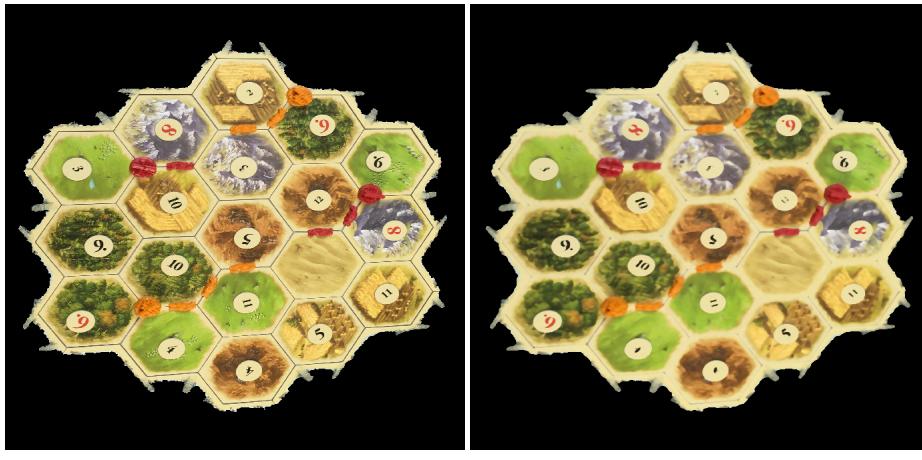
Jeżeli jednak powierzchnia otoczki danego konturu przekracza akceptowalną wartość, może to oznaczać, że na tym obszarze znajdują się w rzeczywistości dwa pionki. Dlatego ten kontur rysujemy na nowej, czystej masce. Maskę następnie poddajemy erozji i rekurencyjnie wywołujemy na niej funkcję rozpoz-

nającą pionki. Robimy tak do czasu, aż powierzchnia otoczki znajdzie się w akceptowalnym przedziale.

Dla każdego zidentyfikowanego pionka wyznaczany jest centroid, który następnie zaznaczany jest na obrazie.

2.4 Znajdowanie i rozpoznawanie pól

W pierwszej kolejności stosujemy filtr medianowy z maską 15x15. Sprawi to, że kolory zostaną wygładzone i staną się mniej różnorodne w obrębie poszczególnych pól.

(a) Plansza przed nałożeniem filtru

(b) Plansza po nałożeniu filtru

Figure 3: Filtr medianowy

Następnie odszukujemy najbardziej wyróżniający się typ pola, łąkę z owcami. Dokonujemy selekcji pikseli na podstawie ich wartości H, S i V (sprawdzamy czy wszystkie wartości znajdują się w akceptowalnych przedziałach).

Przykładowo, oto przedziały znormalizowanych wartości H, S, V, które lokalizują pola z owcami:

$$H = [0.15, 0.3], S = [0.4, 1], V = [0.6, 1]$$

Następnie, w zależności od aktualnie rozważanego typu pola, maska poddawana zostaje dylacji/erozji. Na masce odszukujemy kontury, które następnie sortowane są pod względem pola powierzchni.

Wykorzystujemy fakt, że liczba poszczególnych typów pól na planszy jest stała (są zawsze cztery łąki, trzy pola z górami itd.). Z tego powodu rozważamy jedynie x pierwszych konturów z posortowanej listy. Dla każdego z tych konturów znajdowana jest otoczka wypukła (convex hull). Na jej podstawie obliczany jest centroid i wyrysowywana jest kropka reprezentująca dane pole.

Dodatkowo, otoczki umieszczane są na nowej masce, która jest następnie poddawana dylacji. Tak utworzona maska wycina z przetwarzanego obrazu pola, które zostały już odnalezione. Ma to ułatwić odnajdywanie następnych typów pól.

Po odnalezieniu łąk w sposób analogiczny lokalizowane są lasy. Przed wyszukiwaniem gór staramy się dodatkowo wyciąć obramowanie pól, aby zminimali-

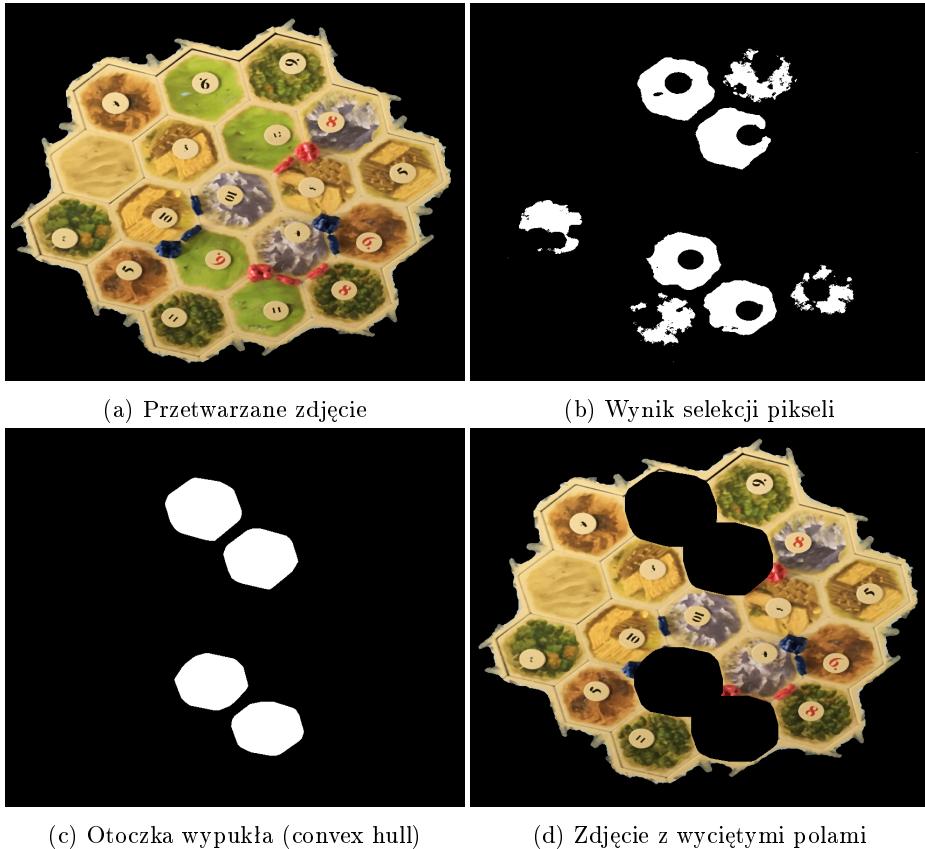
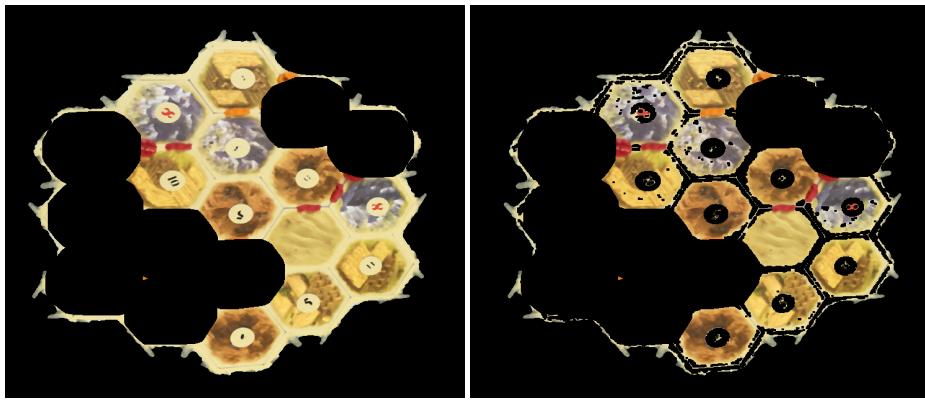

Figure 4: Selekcja pikseli na podstawie akceptowalnych przedziałów wartości.

zować możliwość odnalezienia konturów w tych miejscach (ze względu na swoją jasność).

Ostatnie pola do identyfikacji są zdecydowanie trudniejsze, ze względu na podobieństwo kolorystyczne, jednak po zastosowaniu 5-krotnego skalowania saturacji obrazu glina wystarczająco wyróżnia się na tle pozostałych pól, aby móc z powodzeniem wykorzystać wyżej przedstawiony algorytm.

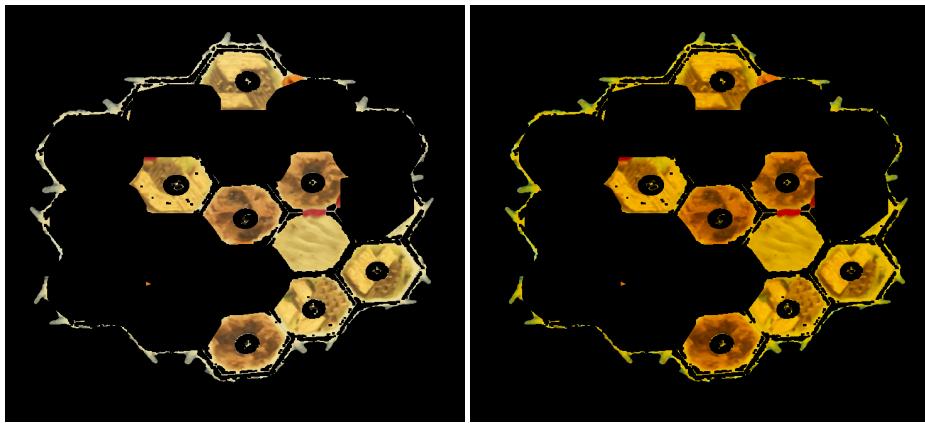
Odróżnienie pustyni od łąk jedynie na podstawie koloru nie jest wystarczającym rozwiązaniem - delikatna różnica w oświetleniu pól może zaważyć o wyniku działania programu. W tym celu wykorzystywany jest fakt, że na pustyni nigdy nie znajdzie się okrągły krążek z cyfrą, z racji tego, że pustynia reprezentuje brak surowca. Z tego powodu za jednym razem znajdujemy wszystkie pięć pozostałych w grze pól (cztery łąki i pustynia) oraz uznajemy z pustynią ten kontur, dla którego pole powierzchni jest największe.

(a) Zdjęcie po usunięciu lasów

(b) Odcięte obramowanie

Figure 5: Odcięcie obramowania planszy

(a) Przed

(b) Po

Figure 6: Skalowanie saturacji, odszukanie gliny staje się łatwiejsze

3 Przedstawienie wyników

3.1 Zdjęcia łatwe

3.2 Zdjęcia średnie

3.3 Zdjęcia trudne

4 Podsumowanie wyników